

Arrest

nr. 334 636 van 20 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 10 oktober 2024 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 28 november 2023 op het consulaat van Turkije in Baku (Azerbeidzjan) in het huwelijk met haar Belgische partner, meneer C.E.

1.2. Op 30 mei 2024 diende verzoekster bij de Belgische vertegenwoordiging in Istanbul (Turkije) een aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 10 oktober 2024 een beslissing tot weigering van het visum type D (gezinshereniging). Verzoekster werd hiervan op 14 oktober 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);

Op datum van 30/05/2024 werd een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering ingediend op naam van J.(...) B.(...), geboren op (...) van Azerbeidzjaanse nationaliteit, om haar echtgenoot C.(...) E.(...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België;

Deze aanvraag werd ingediend op basis van een huwelijk dat op 28/11/2023 in Turkije werd afgesloten ; Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft; Overwegende dat de echtgenoot in casu de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Belgische Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

De gemeente lichte DVZ in o ver het huwelijk en deelde volgende informatie mee:

betrokkenen leerden elkaar online kennen in januari 2023 en in juni stond mijnheer al aan het loket voor info omtrent een huwelijk. Ze trouwden in november 2023. Voor het huwelijk hadden ze elkaar nog niet gezien. Mevrouw is diepreligieus (ze bekeerde zich tot de Islam nog voor ze mijnheer leerde kennen). Ze weigert te werken op een plaats waar ook mannen werken. Mijnheer zegt ook erg religieus te zijn. Echter nam mevrouw wel contact op met mijnheer toen ze zijn foto's op Instagram zag. Waarom zou ze contact opnemen met een man die in België woont?

Bovendien wou ze niet dat de vader van mijnheer hun huwelijksfoto's via Whatsapp naar zijn familie doorstuurde, dat zou volgens haar ongeluk brengen. Er waren ook maar twee van haar zussen aanwezig op het huwelijk. Mijnheer wist niet waarom de anderen er niet waren en hij wist ook niet hoeveel zussen mevrouw heeft. Mijnheer kon zich ook nauwelijks namen herinneren en was ook de geboorte datum van mevrouw vergeten. Mijnheer lijkt wel oprechte intenties te hebben, maar de ambtenaar van de gemeente twijfelt aan die van mevrouw.

Uit bovenstaande blijkt een snelle gang van zaken en een beperkte kennis van meneer over zijn echtgenote.

Overigens werden er ook geen bewijzen van een relatie voorgelegd.

Overwegende dat op basis van hogervermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 02/08/2024 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Gent met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk;

Uit het advies van het parket van de procureur des Konings is het volgende gebleken:

Mijn ambt is van oordeel dat er "in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies.

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen:

Wijze ontmoeting en verdere verloop relatie: betrokkenen zouden elkaar in januari 2023 ontmoet hebben via Instagram op een pagina over de Islam (gelet op het feit dat beide partijen aanhangers zijn van het islamitisch geloof). Meneer zou onder een Instagrampost hebben gereageerd, waarop mevrouw vervolgens op meneer zijn reactie gerepliceerd zou hebben en waarop de communicatie tussen betrokkenen gestart zou zijn. Na aan periode van online contact beslissen betrokkenen in april/mei 2023 een relatie te starten, doch zonder elkaar reeds fysiek te hebben ontmoet. Uit de informatie vanwege de gemeente blijkt dat meneer in juni 2023 (slechts één maand na de start van de relatie en op het moment dat partijen elkaar fysiek nog nooit hadden gezien) reeds kwam informeren voor een huwelijk met mevrouw te huwen. Betrokkenen huwden aldus reeds ten tijde van de eerste fysieke ontmoeting. Deze zeer snelle opeenvolging van gebeurtenissen getuigt geenszins van het gebruikelijke verloop van een geloofwaardige relatie.

Beperkte periodes van fysiek samenzijn: Meneer zou ten tijden van het huwelijk een maand in Azerbeidzjan met mevrouw hebben doorgebracht. Meneer reisde daarnaast in mei 2024 naar Turkije en bracht daar 20 dagen door met mevrouw. Mevrouw was namelijk naar Istanbul gereisd om een visum gezinshereniging aan te vragen. Behoudens de (eerste) fysieke ontmoeting tijdens (en na) het huwelijk te Azerbeidzjan en de periode in Turkije, hebben partijen fysiek geen tijd met elkaar doorgebracht. Deze zeer geringe periodes van fysiek samenzijn sterken het vermoeden dat er in casu sprake is van een schijnrelatie.

Beperkt gemeenschappelijke interesses en beperkte kennis over elkaar: meneer geeft in zijn verklaring bij de politiediensten aan niet te weten wat hun gemeenschappelijke interesses zijn omdat ze 'elkaar nog niet lang genoeg kennen'. Daarnaast blijkt uit de informatie vanwege de gemeente dat meneer niet wist hoeveel zussen mevrouw heeft en was hij eveneens de geboortedatum van mevrouw vergeten. Zelfs met de culturele verschillen tussen Westerse huwelijken met een religieuze context in acht genomen, blijkt er in casu geen gemeenschappelijke basis om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen.

Mevrouw C.(...) is nog nooit in België geweest en heeft aldus geen enkel netwerk in België. Op basis van het geheel van hogervermelde elementen is de conclusie van de procureur des Konings te Leuven dat er in casu elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw op basis van haar status als echtgenote.

Het parket verleent in dit opzicht dan ook negatief advies wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Verzoekster maakte op 14 juli 2025 per aangetekend schrijven een inventaris met bijkomende stukken over aan de Raad.

2.3. De Raad stipt aan dat de mogelijkheid om aanvullende stukken in te dienen in de procedurevoorschriften enkel is voorzien in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, dat ressorteert onder titel Ibis, afdeling II van de vreemdelingenwet en specifieke bepalingen bevat die gelden voor beroepen in volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). Onderhavige procedure heeft geen betrekking op een beslissing van de commissaris-generaal en verloopt krachtens artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet volgens de annulatieprocedure, zoals bedoeld in artikel 39/81 en volgende van de vreemdelingenwet. De annulatieprocedure voorziet niet in de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen.

2.4. De Raad treedt de aanwezige raadsman van de verwerende partij bij waar deze ter terechtzitting vraagt om de stukken die op 14 juli 2025 werden overgemaakt uit de debatten te weren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste 'middel' van haar synthesesmemorie gaat verzoekster in op de (weigeren tot) erkenning van haar huwelijk. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"III. MIDDELEN

Het bestreden beslissing van verweerder is gebaseerd op onvolledige en onjuiste informatie en interpretaties, die onrecht doen aan de werkelijkheid van haar huwelijk en haar recht op gezinsleven.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het huwelijk reeds ingeschreven is in de registers van de huwelijken van stad Gent. In dat kader is er reeds een toets geweest, er zijn geen enkele bezwaren geuit bij het erkennen en inschrijven van het huwelijk in de registers van het huwelijk van stad Gent.

Het is pas na het horen van de partijen dat er een negatieve beslissing er gekomen is. En dat is ten onrechte. Hierbij geeft concludante een gedetailleerde toelichting om aan te tonen dat haar huwelijk oprecht en duurzaam is, en dat haar recht op gezinsleven in het gedrang komt door deze beslissing.

1. Betrouwbaarheid van het huwelijk en bewijs van oprechtheid

• Documentatie van de relatie: In tegenstelling tot wat de gemeenteburgemeester beweert, hebben de partijen, per mail foto's en andere bewijsstukken overhandigd om de oprechtheid van hun relatie en huwelijk te onderbouwen. Deze foto's documenteren belangrijke momenten uit hun relatie en tonen aan dat zij niet slechts een formele band hebben, maar een oprechte en liefdevolle relatie.

Aan de politie toonde de man van concludante zijn hele fotoreeks op zijn GSM, Hij antwoordde dat hij dat zal vermelden op zijn proces verbaal en dat hij maar enkele foto's diende over te maken. Hetgeen de echtgenoot dan ook gedaan heeft in september 2024, zie bewijs in stukkenbundel.

De chatberichten tussen de partijen zijn als stuk neergelegd bij het verzoekschrift. Aangezien de chatberichten sinds januari 2023 niet meer beschikbaar zijn wegens het feit dat E.(...) dat account afgesloten heeft, legt concludant een uittreksel van chatberichten tussen de partijen sinds oktober 2023 neer tot heden.

Er is een financiële steun van E.(...) naar concludante, die zich ontfemt over haar als zijn echtgenote. Mocht dit een schijnhuwelijk zijn zou de geldstromen in de omgekeerde richting stromen, quod non.

• Feitelijke band en duurzame relatie: Hoewel de relatie aanvankelijk online begon, hebben de partijen intensief contact onderhouden en zijn uiteindelijk verloofd en gehuwd met goedkeuring van hun respectievelijke ouders.

• De fysieke afstand en administratieve beperkingen hebben het aantal ontmoetingen bemoeilijkt, ondanks de afstand hebben de partijen meermaals samengekomen in Istanbul.

• In het geglobaliseerde wereld is het dan ook niet vreemd dat de partijen elkaar ontmoet en gevonden hebben op sociale media. Hieruit vloeide een duurzame relatie. De partijen zijn jongvolwassen, zij beseffen en zijn bewust van hun keuzes, ook zo over hun partners. De partijen zijn zeer gelukkig samen, hetgeen ook positief straalt naar hun omgeving, de relatie werd niet stiekem gehouden, de partijen geen geheimen naar elkaar en ook niet naar de ouders, die hun huwelijksfeest financierden en alles volgens de tradities hebben laten verlopen. Hetgeen wijst op een eerste controle van de ouders of de intenties echt zijn.

• De ouders zijn van in het begin betrokken en ondersteunen dit huwelijk: de respectievelijke ouders van de partijen zijn sinds april 2023 op de hoogte van hun relatie hun intentie om te huwen en dit om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Eerst hebben de ouders elkaar ook online ontmoet, met beeld met elkaar kennis gemaakt vervolgens ging de vader van E.(...) tot in Baku om de familie te leren kennen en verlovingsfeest en het huwelijksfeest te laten doorgaan. De vader van E.(...) heeft de gebruikelijke bruidsschat, gouden armbanden en gouden ketting geschonken aan zijn schoondochter. Het is de bedoeling om een tweede trouwfeest te laten doorgaan in België voor de familie hier in België van E.(...) C.(...). De vader van E.(...) C.(...) is getuige van hoeveel concludante houdt van zijn zoon en zij samen zeer gelukkig zijn. Op zich is dit een eerste screening tegen een mogelijke schijnhuwelijk, want ook de ouders willen geen schijnrelatie en daarom is de vader ook naar Baku gegaan voor een maand.

• Opmerkelijk genoeg zegt verweerder over al deze aangehaalde argumenten geen woord in de nota van opmerkingen van 02.12.2024.

• Concludante heeft geen enkel zus, hoe kan de echtgenoot verklaren dat er maar twee zussen waren op het huwelijk? Ook kent de man van concludant de geboortedatum van zijn vrouw met name 22.11.1995, zij verschillen amper paar maanden van elkaar. De partijen zijn leeftijdsgenoten, er is ook geen grote leeftijdsverschil dat enige indicatie kan geven tot een schijnhuwelijk."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"2. Motiveringsplicht van de overheid

De ambtenaar van de gemeente twijfelt aan de intenties van concludante, dit zonder enige feitelijke gegeven en objectieve motivatie. De foto's van de partijen werden nochtans overgemaakt aan de diensten.

Bijgevolg is de argumentatie van verweerder NIET gebaseerd op FEITEN maar op VERMOEDENS die zij afleid uit de voorgelegde documenten. Dit is een speculatief motief en schendt de materiële motiveringsplicht. DVZ trekt een verkeerde conclusie uit het feit dat concludante een emoji heeft gezet op een bericht van haar man op sociale media door de vraag te stellen waarom iemand contact zou zoeken met een man die in België woont. In het geglobaliseerde wereld kan men moeilijk verbieden om elkaar te ontmoeten op sociale

media. Bovendien is de woonplaats van de persoon op sociale media niet te zien, ook deze van haar man was niet te zien. Het ging om de inhoud van de geposte berichten en niet zozeer over de woonplaats van haar man waarom concludante een like emoji had gezet onder de post van haar man.

Bestreden beslissing betreft enkel een negatieve advies van voor een gezinshereniging terwijl het huwelijk reeds erkend is en is ingeschreven in de registers van het huwelijk.

Concludante hoeft niet naar de burgerlijke rechtbank te gaan zoals verweerder het aanhaalt in zijn nota van opmerkingen van 02.12.2024.

Concludante citeert uit de nota van opmerkingen van verweerder volgende:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de desbetreffende beslissing heeft genomen. Zodoende kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover de bestuurde beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet aldus duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 18, 21, 27 en 46 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, en naar het feit dat niet blijkt dat betrokkenen een duurzame relatie hebben zodat de erkenning van het huwelijk door verweerder zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.”

(eigen onderlijning)

Concludante meent dat verweerder op niet afdoende wijze feitelijke en juridische overwegingen heeft gemaakt om te komen tot haar negatieve besluit.

Er zijn geen aantoonbare essentiële aanwijzingen dat zou wijzen op de slechte intenties van concludante.

In het bestreden beslissing staat letterlijk volgende:

“Mijnheer lijkt wel oprechte intenties te hebben, maar de ambtenaar van de gemeente twijfelt aan die van mevrouw.”

Hierdoor baseert verweerder zijn negatieve beslissing op vermoedens en “TWIJFEL” en niet zozeer op echte feiten.

Hierbij haalt men ten onrecht aan dat er geen bewijzen van relatie werden neergelegd terwijl dit weldegelijk is gedaan, zie stukkenbundel.

Om al deze redenen meent concludante weldegelijk dat de bestreden beslissing materiële motiveringsplicht schendt en dus ook hierdoor het artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° lid van de wet van 15.12.1980.”

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster formuleert haar derde middel als volgt:

“3. Zorgvuldigheidsplicht van de overheid

- Gebrek aan zorgvuldigheid in de beoordeling: De overheid heeft de zorgvuldigheidsplicht om elk dossier grondig en objectief te beoordelen. In dit geval lijkt het erop dat de aangeleverde bewijzen, zoals foto's en getuigenverklaringen, niet correct of volledig in overweging zijn genomen. Dit is in strijd met de zorgvuldigheidsplicht van de overheid, die vereist dat de feiten nauwgezet worden onderzocht alvorens een beslissing wordt genomen.

- Onjuiste aannames en interpretaties: De beslissing om het huwelijk als schijnhuwelijk te classificeren, is gebaseerd op vermoedens en aannames. De overheid had zich moeten baseren op concrete feiten en de verstrekte bewijzen in acht moeten nemen, wat hier onvoldoende is gebeurd.

- Concludante is van Alevitische strekking binnen Islam de overtuiging aangenomen van de Soennitische Islam: dit is op zich geen grote stap, het is geen grote bekering en is een persoonlijke keuze en geen aanwijzing voor oneigenlijke intenties binnen het huwelijk.

Concludante heeft althans de indruk dat verweerder ten onrechte concludante ziet als een ‘extremistische moslim’, terwijl dit in geen enkel opzicht het geval is. Concludante heeft van ene strekking binnen de Islam de overstap gedaan naar de andere strekking, hier is er geen indicatie van enige extremisme, noch in hoofde van concludante noch in hoofde van haar echtgenoot E.(...). Concludante is pedagoog van opleiding, zij is een universitaire, jongedame die zelfbewust de overstap heeft gezet. Concludante haar religiebeleving is een soort Soefisme en humanisme dat in de essentie gaat om “een goed mens” te zijn. Het is een overtuiging die elkeen vrij is om te beleven. Bovendien zal de overtuiging haar integratie niet belemmeren in België, dit argument van DVZ is geen grond om de intentie van het huwelijk te beoordelen.

De overstap van concludante is bijgevolg te vergelijken met een Katholieke persoon die Protestant is geworden, meer is dat niet.

- Bereidheid tot integratie: Verzoekster is bereid en enthousiast om zich aan te passen aan het leven in België. Haar overtuiging is niet relevant om de oprechtheid van het huwelijk te beoordelen.

- Bijgevolg is een objectieve beoordeling van de aangeleverde documentatie en bewijzen noodzakelijk.

• *In het arrest met nr. 264.361 van 25.11.2021 heeft uw Raad de zorgvuldigheidsplicht van de overheid als vernietigingsgrond aangenomen, hetgeen alvast in casu een vergelijkbaar geval is. In het volgende pagina geeft concludante een citaat uit het voornoemde arrest weer:*
(...)"

Als bijlagen bij haar syntheseseminarie voegt verzoekster een kopie van haar paspoort en haar identiteitskaart, foto's van haar broer met haar partner in Istanbul, *screenshots* van chatgesprekken, vliegtuigtickets naar Baku op naam van haar partner en diens vader voor 7 november 2023 en vliegtuigtickets om terug naar Brussel te vliegen, verschillende foto's van zichzelf met haar partner en van de verloving en het huwelijksfeest, een uittreksel van de huwelijksakte, *screenshots* van verschillende contacten in de gsm van de vader van haar partner, *screenshots* van bedragen die door haar partner aan haar werden verzonden, een kopie van een huurovereenkomst, een attest van de mutualiteit voor gezinshereniging, een akte van huwelijk opgesteld door de stad Gent, een vliegtuigticket naar Turkije op naam van haar partner voor 6 mei 2024, foto's van haarzelf, haar partner en familie in Istanbul, *screenshots* van mailverkeer tussen haar partner en de politie van Gent, een vliegtuigticket naar Istanbul op naam van haar partner voor 20 oktober 2024, een USB-stick met foto's van het huwelijk en een loonbrief d.d. 31 januari 2025 op naam van haar partner (Syntheseseminarie, bijlagen 2-20).

3.2. Het tweede middel van de syntheseseminarie is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet aangezien uit het middel niet kan worden opgemaakt op welke wijze de bestreden beslissing deze geschonden geachte rechtsregel met de voeten zou treden.

3.3. De drie eerste door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.4. In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster niet in aanmerking komt voor gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris erkent immers het in het buitenland voltrokken huwelijk van verzoekster met haar Belgische partner niet, waardoor dit huwelijk geen recht opent op gezinshereniging op basis van de vreemdelingenwet. De niet-erkenning van het buitenlandse huwelijk gebeurde in toepassing van artikel 27 *juncto* de openbare orde-exceptie van artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar visumaanvraag de Turkse huwelijksakte voorlegde waaruit blijkt dat zij op 28 november 2023 op de Turkse ambassade in Baku in het huwelijk trad met haar Belgische partner C.E.

3.6. Artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR bepaalt het volgende betreffende buitenlandse authentieke akten:
"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, "commentaar bij artikel 27" in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Artikel 21 van het WIPR bepaalt op zijn beurt het volgende:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

Artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek stelt vervolgens:

"Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op

het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

3.7. *In casu* weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris de buitenlandse huwelijksakte te erkennen, omdat er volgens hem sprake is van een schijnhuwelijk. Uit een reeks van elementen wordt besloten dat de intentie van minstens één van de echtgenoten enkel gericht is op het verblijfsrechtelijk voordeel dat middels het huwelijk kan worden verkregen.

3.8. In zoverre verzoekster met haar middelen de beslissing viseert waarbij wordt geweigerd om het buitenlands huwelijk te erkennen, die gestoeld is op het negatieve advies van de procureur des Konings, merkt de Raad, samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen, op dat hij op grond van artikel 144 van de Grondwet niet over de vereiste rechtsmacht beschikt om zich hierover uit te spreken. Het onderzoek zou er immers toe leiden dat de Raad een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een subjectief burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat, Brussel*, Bruylant, 1994, 249 en 387). Artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR bepaalt overigens uitdrukkelijk dat *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg”*. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). In de mate dat de middelen kritiek bevatten op het advies van de procureur des Konings van 7 oktober 2024, zijn ze niet-ontvankelijk wegens gebrek aan rechtsmacht van de Raad (cf. RvS 21 december 2011, nr. 216.971; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

3.9. In de mate dat verzoekster in haar syntheseseminarie verwijst naar de overschrijving van haar huwelijk in de nationale registers van 3 september 2024 (Syntheseseminarie, bijlage 14), wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beslissing inzake de (niet-)erkenning van een buitenlandse akte niet gebonden was door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409 (c)). Uit het hierboven geciteerde artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR volgt immers dat elke administratieve overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). De verwerende partij kan dit dus doen in het kader van haar bevoegdheid inzake de toegang tot het grondgebied en het verblijf van vreemdelingen (cf. RvS 14 juni 2010, nr. 205.146), zoals *in casu*.

De zogenaamde *de plano*-erkenning heeft dus een precair karakter, hetgeen wil zeggen dat de ene overheid de erkenning kan weigeren, terwijl de andere overheid reeds is overgegaan tot de erkenning van de buitenlandse akte. Verzoekster kon er dan ook niet zonder meer van uitgaan dat haar huwelijk inmiddels in de Belgische rechtsorde erkend was.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris, in tegenstelling tot de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent, van oordeel is dat de buitenlandse huwelijksakte niet kan worden erkend. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwijzing naar het arrest van 25 november 2021 van de Raad doet aan het voorgaande geen afbreuk, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien heeft het door verzoekster aangehaalde arrest betrekking op de bestaansmiddelenvereiste in het kader van gezinshereniging en gaat dit niet over de weigering van de *de plano*-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

3.10. Ter terechtzitting betoogt de aanwezige raadsvrouw van verzoekster dat er een beroep bij de familierechtbank werd ingediend tegen de weigering tot erkenning van het buitenlandse huwelijk, maar zij legt hiervan geen begin van bewijs voor.

3.11. De eerste drie middelen zijn niet-ontvankelijk wegens het gebrek aan rechtsmacht.

3.12. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“3. Recht op gezinsleven (Artikel 8 EVRM)

• *Schending van het recht op gezinsleven: Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) waarborgt het recht op gezinsleven (Artikel 8). Doordat visum voor de gezinshereniging te weigeren van een*

erkend en ingeschreven huwelijk in de registers van stad Gent, wordt dit fundamentele recht geschonden. Het huwelijk van de partijen is gebaseerd op een echte relatie gebaseerd om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. De bestreden beslissing belemmert de partijen hun vermogen om samen een leven op te bouwen in België.

- De echtgenoot van concludante is werkzaam in Volvo Gent, hij is geboren en getogen Gentenaar, het is de bedoeling dat het gezin zich vestigt in België.

- Proportionaliteit en subsidiariteit: De weigering van het visum staat niet in verhouding tot de impact op de gezinsleven van de partijen. Er zijn geen objectieve redenen om aan te nemen dat het huwelijk een bedreiging vormt voor de openbare orde of een schijnhuwelijk is. Meer gelet op het feit dat het huwelijk reeds ingeschreven is in de registers van de gemeente. Gezien de verstrekte bewijzen is de weigering disproportioneel en legt het een onnodige belemmering op aan de fundamentele recht van de partijen om als gezin samen te zijn.

In zijn nota van bemerkingen geeft verweerder volgende aan:

“Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.”

In casu is er weldegelijk een effectief beleefde gezinssituatie en een hechte relatie tussen de partijen.

De partijen staan op en gaan slapen met de GSM in de hand om elkaar via de Facetime en Whatsapp te spreken of berichten te sturen. Zij zijn geregeld samen ondanks de afstand, ze spreken in Istanbul af in de mate van verlofdagen van E.(...) C.(...) C.(...).

Concludante ontvangt nog steeds tot de dag van vandaag geregeld financiële steun van haar man, zij vormen weldegelijk een koppel als man en vrouw.

De echtgenoot van concludant heeft hun woning al ingericht in Gent, bemeubeld de meubels hebben ze samen gekozen zoals dit hoort in een gezin. Concludant legt foto's neer van de bemeubelde woning alwaar ze samen met haar man zal verblijven in Gent.”

3.13. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een ‘beschermenswaardig’ privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

3.14. In beginsel maakt een wettelijk en oprecht huwelijk een beschermenswaardig gezinsleven uit dat binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM valt (“lawful and genuine marriage”, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, § 62).

Aangezien in dit geval de procureur des Konings uit het geheel van zijn bevindingen concludeerde dat verzoeksters huwelijk een schijnhuwelijk betrof, bestaat er een sterke contra-indicatie wat het bestaan van een 'beschermenswaardig' gezinsleven betreft. In het negatief advies van het parket van Oost-Vlaanderen van 7 oktober 2024, dat in het administratief dossier is opgenomen, wordt erop gewezen dat verzoekster en haar Belgische partner elkaar in januari 2023 online leerde kennen en reeds op 28 november 2023, tijdens hun eerste fysieke ontmoeting, in het huwelijk traden zonder daadwerkelijk te hebben samengewoond, zodat er op dat moment geen sprake was van een duurzame relatie of een daadwerkelijk beleefde gezinsband. Louter op basis van het in Azerbeidzjan gesloten huwelijk kan niet worden besloten dat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting zou ontstaan om aan verzoekster en haar partner de kans te geven dit uiterst precair gezinsleven op het Belgische grondgebied uit te bouwen.

3.15. In haar synthesesmemorie verwijst verzoekster naar *screenshots* van chatgesprekken tussen haar en haar echtgenoot (Synthesesmemorie, bijlage 4) en wijst ze op het feit dat hun gezamenlijke woning in Gent reeds is ingericht om aan te tonen dat zijzelf en haar partner een stabiele en duurzame relatie hebben. De Raad merkt op dat verzoekster niet aantoonde dat deze stukken eerder werden meegedeeld of reeds voorlagen ten tijde van het nemen van de weigeringsbeslissing, zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden.

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN